

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 532/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti J., s. r. o., právne zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Advokátska kancelária, Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky v konaní č. I/222/12989-114203/2009/991031-r a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti J., s. r. o., **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti J., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Finančného riaditeľstva Slovenskej

republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) v konaní č. I/222/12989-114203/2009/991031-r (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti a z priložených príloh vyplýva, že sťažovateľka si v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie august 2008 uplatnila nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty v sume 1 642,90 €. Dňa 26. júna 2009 Daňový úrad Bratislava III (ďalej len „daňový úrad“) vydal rozhodnutie č. 602/230/67623/2009/Belk (ďalej len „rozhodnutie daňového úradu“), ktorým bol sťažovateľke znížený nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie august 2008 v sume 1 642,09 € o sumu 1 641,04 €, a priznal jej nadmerný odpočet v sume 1,86 €. Proti tomuto rozhodnutiu daňového úradu podala sťažovateľka odvolanie. Finančné riaditeľstvo vydaním rozhodnutia č. I/222/12989-114203/2009/991031-r zo 14. októbra 2009 (ďalej len „rozhodnutie finančného riaditeľstva“) potvrdilo rozhodnutie daňového úradu v celom rozsahu. Sťažovateľka v zákonom určenej lehote požiadala Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva. Krajský súd rozsudkom č. k. 4 S 4/2010-49 z 30. novembra 2012 v spojení s opravným uznesením krajského súdu č. k. 4 S 4/2010-76 z 24. júla 2013 (ďalej len „rozhodnutia krajského súdu“) žalobu zamietol. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiam krajského súdu odvolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Sžf 110/2013 z 3. júna 2014 (sťažovateľke doručeným 23. júna 2014) rozhodnutia krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie finančného riaditeľstva zrušil a vec vrátil finančnému riaditeľstvu na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľka uviedla, že v napadnutom konaní došlo zo strany finančného riaditeľstva k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci v daňovom konaní bez zbytočných prietáhov a k porušeniu jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Sťažovateľka konštatuje, že stav neistoty o výsledok daňového konania a vrátenia nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty trvá neprimerane dlho od 26. októbra 2008, teda ku dňu podania sťažnosti viac ako 5 rokov a 9 mesiacov, čo je z ústavnoprávneho hľadiska podľa jej názoru neprimerane dlho a neakceptovateľné. Sťažovateľka k týmto prietahom podľa jej vyjadrenia neprispela, nepodieľala sa na nich a s daňovým úradom spolupracovala. Podľa sťažovateľky daňový úrad vydal v jej veci zjavne svojvoľné

a nezákonné rozhodnutie, ktoré finančné riaditeľstvo „legalizovalo“, čo malo za následok predĺženie stavu právnej neistoty sťažovateľky o výsledok daňového konania. Dĺžka daňového konania podľa názoru sťažovateľky za viac ako 5 rokov a 9 mesiacov nespĺnila dosiaľ požiadavku primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Konanie v danej veci nie je podľa jej názoru zložitá po skutkovej ani po právnej stránke. Stav neistoty a bezmocnosti podľa sťažovateľky stále trvá. Sťažovateľka v závere doplnila, že vec má pre ňu mimoriadny význam.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol, že finančné riaditeľstvo svojou nečinnosťou v napadnutom konaní porušilo jej práva garantované čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal finančnému riaditeľstvu konať, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 6 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Ústavný súd v úvode poznamenáva, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

7. S ohľadom na námietky sťažovateľky a predostretý skutkový stav je potrebné ustáliť, ktorý orgán verejnej moci (súdny orgán) je povolaný poskytnúť právnu ochranu sťažovateľke (jej právam) v jej veci.

8. Podľa § 250t ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

9. Konanie vo veci uplatnenia si nároku na odpočet na dani z pridanej hodnoty upravuje s ohľadom na skutkový stav v sťažovateľkinej veci a časovú pôsobnosť všeobecne záväzných právnych predpisov predovšetkým zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov v spojení so zákonom Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov [(ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“); zákon o správe daní a poplatkov bol s účinnosťou od 1. januára 2012 zrušený a nahradený zákonom č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov]. Uvedené daňové právne predpisy upravujú o. i. aj postup správcu dane v rámci daňového konania pri uplatnení si nároku na odpočet na dani z pridanej hodnoty.

10. Pokiaľ teda všeobecne záväzné právne predpisy (v tomto prípade daňové právne predpisy) upravujú konanie vo veci uplatnenia si nároku na odpočet na dani z pridanej hodnoty (t. j. daňové konanie) a pokiaľ rovnako existuje zákonom upravený účinný právny

prostriedok ochrany práv dotknutého subjektu (v tomto prípade sťažovateľky) v prípade nečinnosti príslušného správneho orgánu (v tomto prípade správcu dane) v tomto daňovom konaní, na podanie ktorého je dotknutý subjekt (v tomto prípade sťažovateľka) aktívne legitimovaný a o ktorom konať je oprávnený všeobecný súd (v sťažovateľkinej veci pôjde o existenciu platného a účinného § 250t a nasl. OSP), sťažovateľka je povinná pred podaním sťažnosti ústavnému súdu využiť takýto právny prostriedok ochrany jej práv, a teda podať návrh na začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t a nasl. OSP pred príslušným všeobecným súdom. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti a k nej pripojených prílohách netvrdila a ani nepreukazovala, že by takýto návrh všeobecnému súdu podala. Je preto nevyhnutné hodnotiť jej sťažnosť podanú ústavnému súdu ako sťažnosť podanú predčasne a v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako sťažnosť, na prerokovanie a rozhodnutie o ktorej nemá ústavný súd v tomto štádiu právomoc.

11. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2014